

Alvilde hun gaar fra sin faders borg

Anna Monrad:

Alvilde hun gaar fra sin faders borg, i sorte flagrende kleder, den jomfru hun svinder som dug for sol, for hun baade sukker og greder. Innhølle ti visa er saant, kjæresten hennes var dæu, aa haar nat jik'a paa kjærkegaarn faar aa tala me'n. Mor hennes unners paa haa daattera gaar henn, aa følger etter'a ei nat. Da mora ser hu gaar bort tel ei grav aa banker paa aa en dæuing kaammer op, staar de i visa. O Gud vil sig evig forbarme, hun kaster sig du i hans arme, saa sitter dom paa grava saam to kjærestefaalk aa talas ve, da spør Alvilde den dæue, haa ti hu skar faa døi aa kaamma dit han er! Da svarar skikkelsen: i morgen min ven vil jeg dig faar stedse omarme, da skal vi til sammens i himlen faa bo i den evige kjærlighedes varme. Dette er ælt je kan, ta denna riddervisa.

Elvina går til sin faders borg

Nedtegnet i 1866 av Lindeman etter Halvor Olsen Bladkjernstuen – Feiring

Teksten er skrevet av den danske dikteren Bernhard Severin Ingemann. Den opprinnelige tittelen er «Nattevandrerinden» og ble først trykt i diktsamlingen «Procne» i 1813. Ble siden spredd som skillingstrykk.

Nattevandrerinden – Romance

Elina gaaer i sin Faders Borg,
I sorte, flagrende Klæder,
hun synes at skjule dyb Hjertesorg;
Men aldrig hun sukker og græder:
Hver Dag hun svinder som Dug for Sol,
Hun seer det og smiler med stille Taal,
Bekymret den Moder til spørger:
«Siig Dotter! Hvorfore du sørger!

Hvi er dit Øie saa sygt saa mat?
Hvi er dine Kinder saa blege?
Og hvor er din Gang hver Midienat,
Naar Søvn dit Legem skal qvæge?»
«Ak! Moder, jeg elsker ei Dagens Lys;
Men Natten er mig saa venlig tys,
Og gaaer jeg ved Midnatstide,
Og seer paa de Stjerner blide.»

«O! vogt dig, Stjernen er vist ei blid,
Som Pigens hjerte besnærer;
Og Maaneskinnet gjør Kinden Hvid,
Og Midnatstaagen udtærer.»
«Lad tæres Legem, lad blegne Kind!
Men fød er dog Stjerne og Maaneskin
Og Lillien haver jeg funden,
Som kun dufter i Midnatstunden.

Den Moder sukker, og tier qvær;
Men vil sit Forsæt forfølge:
Ved Nat hun Pigen bortvandre seer,
Saa sagte hun efter mon følge.
Bag Haugenligger en Kirkegaard,
Didhen den sørgende Pige gaaer,
Bag Kirkemuren bortsvæver,
Den Moder det skuer og bæver.

I Natten lyser en Marmelsteen,
Til Stenen den Pigelil vanker:
«Stat op, min Ælskede! Kom, min Ven!»
Paa Graven hun sagtelig banker.
Brat revner Stenen, og underfuld
En Dødning stiger af svarten Muld;
- Ak! Hellige Christ! Dig forbarme! -
Hun synker udi hans Arme.

Hun læner sit Hoved op til hans Bryst,
Tæt Læber med Læber sig møde,
Og Pigen hensmelter i rædsomme Lyst,
Og klynger sig fast til den Døde;
Paa Graven de sidde som Brudgom og Brud,
Og hvidske saa sagte i Natten du:
«O! Yngling, naar vil du modtage
For evig din elskende Mage?»

«I Morgen Pige! Du vorder min Viv,
Saa skal jeg dig evig omarme;
Thi nu har jeg drukket dit sidste Liv,
Udsuget din sidste Varme.»
Ved Kirkegaardsdøren den Moder staaer,
Og gyser og hører de Rædselsord,
Hun blegner og styrter til Jorden,
Som knust af Himmels Torden.

«Ak! Beed for din syndige Sjæl en Bøn!
Beed Barn! Og flye med din Moder!
O! vee dig Dødning! – du est min Søn,
O! Dotter, det er din Broder.»
Den døde hører det Angestskrig,
Og bleg og langsom han hæver sig:
«Tie stille Moder! Tie stille!
Ei Blod kan Sjæle adskille.

Paa Jorden gjelder det store Bud;
Men ikke i Aandernes Rige,
I Døden vorde vi Brudgom og Brud;
Hos Gud samles Lige med Lige.
Gak hjem, og tag din Dotter ved Haand!
I Morgen samles vi Aand med Aand,
Farvel – hør Hanerne gale,
De Døde til Graven de kalde.»